

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sicut negando potiùs quàm affirmando Deus cognoscitur, ita & diligitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

sum ultimum & summum bonum esse & factio negare videntur, itaque in pecunia conquiscent, ac si nulla Dei cura & providentia egere deberent unquam.

Tob. 4.

Hæc declarari possent fusius, sed ad praxim, illud Tobiz tibi tuisque familiare sit, atque in & cassidum. Omnibus diebus visa tua in mente habeto Deum, & cave ne aliquando peccato consentias. In mente habeto, Deum unum esse, & Trinum & Sanctum; & hanc unitatem & trinitatem & sanctitatem per peccatum violari! Si nolles errorem in intellectu, noli cupiditatem in voluntate: si nolles negare intellectum Deum, noli eum voluntate & factis negare. Si nolles crede-

re plures Deos, noli plures peccando facere: si nolles veram & divinam Trinitatem non credere, noli falsam illi & mundanam opponere. Post concupiscentias tuas non eas & à voluntate tua avertere; non regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut ostenditur concupiscentie eius; sed neque exhibeatis membra vestra arma iniquitatis peccato, sed exhibete vos Deo. Quid æquius? aut quid contra iniquius?

Eccli. 18.

Rom. 6.

Vide in 4. parte, Fer. 2. Heb. 16. ubi hæc declaratur veritas:

Nisi ab omni cupiditate voluntas, sicut ab omni errore intellectus verè convertatur, vix ulla est vera conversio.

E O D E M D I E

ALIA VERITAS PRACTICA.

Sicut negando potius: quàm affirmando Deus cognoscitur, ita & diligitur.

SENSVS EST, Quod sicut ex duobus modis quibus cognosci potest Deus, nempe negatione & affirmatione, melius negatione quàm affirmatione cognoscitur: ita ex duobus praeceptorum generibus, nempe negativis & affirmativis si ve positivis, qui sunt duo etiam modi quibus diligi potest Deus, melius negativis diligitur quàm affirmativis, quod est apprimè sciendum, ad vera charitatis praxim.

ALIO magis universalis qua alias in se continet, si ve pro cognitione, si ve dilectione Dei, hæc est, quia tunc Deus dicitur melius in hac vita cognosci & diligi, quando minus imperfectè cognoscitur & diligitur.

Sed minus imperfectè cognoscitur & diligitur negatione quàm affirmatione.

Ergo sic melius cognoscitur & diligitur: ac propterea modus iste negationis est perquam necessarium scitu & factis.

I. P U N C T U M.

QUOD in sacratissimo divina Trinitatis Mystero magis considerandum est hoc in eius religioso cultu, nobis, est etiam magis observandum.

Quid porro magis considerandum est in hoc sacrosancto Mystero, quàm quòd Deus intellectu suo se perfecte cognoscens, Verbum suum, id est, sui perfectam imaginem generat, & voluntate simul cum suo Verbo sese diligens, Spiritum Sanctum spirat ac producit? Hæc summa

dicendorum omnium, sed summa quæ dicendo nunquàm consummabitur. Non est invenire magis naturalia Dei: cum eorum summa veritas hinc incipit.

Eccli. 18.

Aque hoc est etiam quod in sancto eius cultu, quem potissimum hic spectamus, nobis præcipue venit observandum, ut scilicet intellectum exerceamus ad divinas perfectiones cognoscendas, & voluntatem ad illas ex æquo diligendas. Hi sunt duo pedes quibus ad Deum ambulatur; hæ sunt duæ alæ quibus ad ipsum volatur, & duo brachia quibus eum amplectimur. Ambulatur ab incipientibus in via purgativa; volatur à proficientibus in illuminativa via; & qui dicuntur perfecti, dicuntur in unitiva præsentia illum amplecti. O quis suaves illos amplexus expleret? quis vel alas quibus volatur, aut gressus quibus ambulatur?

Ex multis duo sunt magis generales motus, quibus id agitur & declaratur, negando scilicet & affirmando; quod ut fructuosius, & ad praxim accommodatius fiat, sic ipsos explicandos suscipimus, ut iam ex ipso intelligamus limine, Negando potius quàm affirmando Deum posse à nobis cognosci & diligi.

Ratio pro ducetur commodè; quando de duobus istis modis, quantum satis est ad eorum intelligentiam, ex sanctis Doctoribus aliquid delibatum erit. Primus qui ad Deum cognoscendū illos proposuit, sanctus Dionysius, sic utrumque paucis expressit, dicens, Deum esse *πρότερον* & *αὐτὸν* *πρότερον* *αὐτῶν*, omnium positionem & omnium ablationem: quia videlicet cum eminenter omnia contineat, sic dicitur omnia ponere: At cum illa longè alio modo contineat quàm

Lib. de div. nom. c. 2.

quo concipitur, sic dicitur illa formaliter excludere sive auferre. Quod sancti Dionysii dicitur; qui deinceps de cognoscendo Deo scripserunt, dilucidant duplici similitudine sculptoris & pictoris. Sicut enim sculptor non nisi detrahendo & auferendo subjectam elaborat effigiem; ita qui negando contemplatur Deum, vel quod contemplatur explanat. Contra verò sicut pictor non nisi varia multiplicique colorum additione propositam format imaginem, sic qui affirmatio præclara quæq; de Deo prædicat.

Qui duo certè modi multum valent & concipiendam aliquam Dei noticiam, sed multum etiam deficiunt, & nisi admodum imperfectè quantum ex parte nostra, possunt eam exprimere notionem, non modò quæ Deo digna sit, sed quæ de Deo, quid sit, aliquid dicat. Nam primus cum sit negativus, aperte patet quod nihil de Deo asserat; alter verò qui affirmativus dicitur, affirmat quidem aliquid, sed cum illud aliquid nihil omnino sit quod Deus est, perinde quasi nihil diceret, non magis notificat quid sit Deus post affirmata omnia quàm si de illo nihil affirmasset. Nam quod à creato quovis intellectu non potest capi, quomodo potest exprimi? Quia faciens multiplicata verba, cum omnia simul collecta nil faciant? *Multa dicimus*, inquit Sapiens, & deficiemus in verbis: consummatidatem sermonum ipse est in omnibus. Gloriantes ad quid valobimus! ipse enim omnipotens super omnia opera sum. Ne laboresis, non animi comprehendis. Quis videbit eum & enarrabit? & quis magnificabit eum sicut est ab initio? Sic quando Apostolus ait nos ex parte tantum cognoscere, ac velut in speculo & in ænigmate, nihil aliud ait quàm imperfectè nos cognoscere.

Ecclesi. 34.

1. Cor. 13.

22. q. 44.
a. 6.

Quod & idem profusus est de affectu voluntatis in Deum, qui vel negatione vel positione cuiusdam actus exercetur, id est cum propter Deum declinamus à malo, & facimus bonum. In quo duplici actu exercendo, quantumcunque perfecti sint, qui dicuntur in unitiva esse, non nisi tamen imperfectè Deum diligunt, propter cupiditatem naturalem qua vix omnino exuuntur, & donec plenè defecerit, non est totum cor hominis Deo diligendo, sicut meretur diligi & sicut in cælo diligitur, ut expressè docet S. Thomas secutus sanctum Augustinum.

Atque his ita expositis; jam evidentè patebit ratio veritatis propositæ, quantum ad primam illam præcipuè partem, qua dicitur tunc Deus melius cognosci & diligi, quando minus imperfectè cognoscitur & diligitur. Nam si, ut dictum

est, non aliter quàm imperfectè, quàm ex parte cognosci possit Deus ex diligi quàm diu hic ab illo peregrinamur, quid evidèntius quàm quod proponitur, tunc melius & perfectius illud esse quod est minus imperfectum; sicut universim dici posset de quavis animi vel corporis naturali dote, quæ cum rarò perfecta reperitur, perfecta tamen dicitur quæ ad alias comparata minus imperfecta censetur? Quod particulatim & expressè sanctus Thomas refert de primo mandato, quo iubemur ex toto corde Deum diligere, nam postquam dixit, *Deum intendere hoc præcepto ut homo totaliter Deo uniat, quod non impletur plenè & perfectè, nisi quando in patria Deus erit omnia in omnibus?* hæc addit, *Et tamen in via tantò utius alio perfectius implet, quantò magis accedit per quandam similitudinem ad patriam perfectionem.* Ubi & probat illud sancti Hieronymi docentis in expositione Catholice fidei, *Quod maledictus qui dicit Deum impossibile aliquid præcipisse: Nec enim Deus præcepit aliud hic agendum quam quod homo possit: unde si non possit quàm imperfectè, satis est ut quantum possit, minus imperfectè agat; & hoc unum ad perfectionem illi restat, ut quid possit cum gratia videat; & quod posse viderit, enitatur.* Unde inerti animæ præsumenti Deus hoc vel præsertim exprobrat: *Ego scio, ait Dominus, iactantiam eius, & quod non sit iuxta eam virtus eius, nec iuxta quod poterat conata sit facere.*

Ibid.

Lect. 48.

Nunquid animæ tuæ, Lector, nunquid hæc tibi competunt? Responde & prospice, priusquam alios idem interrogas.

II. PUNCTUM.

SED minus imperfectè Deus cognoscitur & diligitur negatione quàm affirmatione.

Primo de cognitione patet: quando enim per modum negativum profiteor me nihil planè posse de Deo dicere vel cogitare, longè profiteor aliquid, quod est sublimius & excellentius quàm quidquid de illo dixerò. Nam quidquid affirmativè dixerò, totum finitum est, & tam angustis circumscriptum limitibus, quantæ sunt intellectus humani angustie: cum verò dico me nihil omnino posse dicere, tunc profiteor Deum esse ineffabilem, inconceptibilem illimitatum, & non minus incomprehensibilem omni creato intellectu, quàm vel loco vel tempore; quod certe tantò est aliquid dignius aut tantò minus indignum aliquid & minus imperfectum, quantò divinam clarius infirmitatem exhibet.

Sic divinus Dionysius, cum de Deo multa

subij.

Iude Myf.
Theol. c.
ult.

In Psal. 26.

sublimiter, cum se nihil dixisse putat sublimius, quam cum dixit, Deum esse non substantiam, non vitam, non lucem, non sensum, non mentem, non sapientiam, non bonitatem, non Deitatem, sed quoddam huic omnibus eminentius & præstantius.

Psal. 85.

Sic Divus Augustinus: Excedat, inquit, cor vestrum omnia visa, & excedat intentio universas cogitationes vestras solennes ex carneeductas à sensibus carnis, & imaginatus nescis quo phantasmate. Totum ab animo rejicite, quidquid occurrerit, negate. Cognoscite infirmitatē cordis vestri: & quidquid occurrerit, quod cogitare posses, dicitur, nō est illud, non enim si illud esset, mihi jam occurrisset.

Idemque rursus aperit ad illum Psalmi versiculū, Non est similis tui in Diis Domine: QUA NTVM autem, inquit, sit dissimilis Deus, non dicit, quia dici non potest. Intendat charitas vestra, Deus ineffabilis est: facilius dicimus quid non sit, quam quid sit. Terram cogitas, non est hoc Deus: mare cogitas, non est hoc Deus. Omnia que sunt in terra, homines & animalia, non est hoc Deus. Omnia que sunt in mari, que volant per aërem, non est hoc Deus. Angelus cogitas, Virtutes, Potestates, Archangeli, Thronos, Sedes, Domini: ationes, non est hoc Deus. Et quid est hoc? solum potui dicere quid non sit. Quartū quid sit? quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit. Quid quartū ut ascendat in linguā, quod in cor non ascendit? non est similis tibi in Diis Domine, & non est secundum opera tua. Sic paucis denique sanctus Gregorius: Omne quod de Deo dicitur, eo ipso jam in dnum est, quo potuit dici.

20. Mor.

34.

Deinde verò de affectu voluntatis in Deum, quod religiosius exhiberi possit negativis quam affirmativis præceptis, hæc suadent rationes. Prima, cum modus volendi sequatur modum cognoscendi, sit autem modus Dei cognoscendi: aptior ille negativus quem vidimus, quid sequitur, nisi ut affectus etiam se illi modo conformet, & tantò affectus voluntatis sit nobilior, quanto se magis intellectui conformabit? Hinc fortè propterea demonstratum Prophetæ, Quod manus hominis esset sub pennis illorum animalium qua volare cernebat, quasi diceretur, ut interpretatur S. Gregorius, affectus & effectus voluntatis sequi volatum seu contemplationem intellectus.

Ezech. 1.

Secundò, cum multò sint plura præcepta negativa quam affirmativa, quis dubitet, quod in illis oblectandis major sit fidelitas & probata virtutis exercitatio? Percurre Decalogum, vel si quæ alia sunt præcepta divina, & videbis omnia præter unum aut alterum, esse negativa. Ra-

tionem reddit sanctus Thomas, quæ hunc nostrum discursum seu institutum probandum valde confirmat, quòd scilicet negatio sese ad plura extendat quam affirmatio; plures sint personæ quibus non est inferenda injuria, quam quibus debita sint præstanda. Denique quod in ipsis etiam affirmativis semper est oppositè negatio, non ita verò in negativis continetur affirmatio; quam obrem, ut dicebam, qui in illis negativis constanter observandis Religiosum præbet, Religionem suam & fidelitatem probat apertius. Sic probatos ipse Deus suos declarat, non tam in bonis quæ faciant, quam in malis quæ caveant. Nunquid considerasti servum meum Iob, quod non sit ei similis in terra, homo simplex & rectus, ac timens Deum & recedens à malo? BENEPLACITVM quippe est Domino, recedere ab iniquitate, quasi diceret Sapiens, hoc est quod præcipue placet Deo; qua de re fusius in prima parte.

12. q. 106.
a. 7.

Iob. 1.

Ecclesi. 35.

Ecclesi. 31.

Nunc autem tertio quod declarandum suscipitur, corroboratur firmius ex difficultate naturali, quæ in negativis sentitur gravior quam in aliis: nam cum illa præcipue naturam exacuunt cupiditatem, quanta huius omnino reprimendæ difficultas, tanta est in illis adimplendis præceptis. Da mihi hominem qui nulla rei cupiditate teneatur, hunc ipsum tibi dabo rerum suarum largitorem munificentissimum. Sic drves sine macula id est sine prava cupiditate, qui post aurum non abest, nec speret in pecunia & thesauris, inquit Sapiens, tunc elemosynas illius enarrabis omni Ecclesia Sanctorum, quasi diceret, nulla restat difficultas in affirmativis, si quæ in negativis est, fuerit superata; quapropter ad hanc pervincendam, nonne & vis major est adhibenda, & nonne majus inde colligi potest meritum?

Quarto denique, quod rein attingit proprius, quanto minus aliquid in operibus nostris intercedit de inordinato nostri amore, tanto minus illa sunt imperfecta, sicut quanto minus de inferiori metallo permixtum erit auro, tanto erit aurum purius. At quis nescit in affirmativis, id est in præstandis bonis quæ jubentur vel consuluntur, plus inesse vanitatis, gloriolæ, inæstimationis, & eorum nescio quæ, privatus nostri amor progenerat vitiorum; quam in negativis, id est in cavendis duntaxat malis, si ve peccatis; quod vix humanis patet oculis ac ne vix quidquam ipse, qui malū caret sibi quod placeat, reperit, cum totus sit in continenda natura quæ in illa propèdet mala blanditiis. Nonne ideo fortitudinis illa pars potior semper vi-

22. q. 123.
a. 6.

la est,

Ita est, quæ in sustinendis quàm quæ in aggrediendis periculis exhibetur; quia scilicet minus est, quo sibi natu aliter complaceat qui sustinet, quàm qui aggreditur; ac proinde minus imperfectè Deum diligit in tota fortitudine, qui sustinendo diligit & diligendo patienter sustinet, quàm qui audacius propterea vellet arduum aliquid aggredi. Unde in Sacris Proverbiis, *melior est patiens viro fortis* & qui dominatur animo suo, expugnatore urbium. Quo in sensu etiam sanctus Jacobus ait, *Patentia opus perfectum habet*, id est minus imperfectum, quia minus est illius cupiditatis sive amoris proprii, unde imperfecta & manca reduntur opera. O quam multi falluntur in suis quæ putant bona, nec tamen sunt: & in suis quæ non putant, & tamen mala sunt.

III PUNCTUM.

I. 10. Confess. c. 6. Sicut igitur negando potius quàm affirmando Deus cognoscitur, ita & diligitur. Quod utrumque simul egregie videtur complexus Sanctus Augustinus, cum ipse Deo sic loquebatur: *quid autem amo cum te amo? Non speciem corporis, non decus temporis, nec candorem lucis, ecce istis amicis oculis: non dulces melodias suavium cantilenarum omnimodarum, non florum & unguentorum & aromatum suavolentiam, non manna & mella, non membra acceptabilis carnis amplexibus, non hac amo cum amo Deum meum; & tamen amo quandam lucem & quandam vocem, & quandam odorem, & quandam cibum & quandam amplexum, cum amo Deum meum, lucem, vocem, odorem, cibum, amplexum interioris hominis mei, ubi fulget anima mea quod non capit locus, & ubi sonat quod non rapit tempus, & ubi olet quod non spargit flatus, & ubi sapit quod non minus adacuat, & ubi haret quod non deridit satietas. Hoc est quod amo, cum Deum meum amo. Et quid est hoc? Interrogavi terram, & dixit, non sum: quacunque in eadem sunt, idem confessa sunt. Interrogavi mare & abyssos & reptilia animarum vivarum, & responderunt, non sumus Deus tuus, quare super nos. Interrogavi auras flatiles, & inquit universus aer cum incolis suis: fallitur Anaximenes, non sum Deus tuus. Interrogavi cælum, solem, lunam, stellas, neque nos sumus Deus quem quaris, inquit. Et dixi omnibus his quæ circumdant fores carnis meæ: dicite mihi de Deo meo, quod vos non estis, dicite mihi de illo aliquid: & exclamarunt voce magna, ipse fecit nos. Interrogatio mea, insentis mea: & responsio eorum, species eorum.*

Quæ quidem sancti Doctoris verba, quantum ad negativum cognoscendi Dei modum plana sunt & expedita: sed quid continent ad praxim divinæ dilectionis, quia non ita forte obvium, expendi debet attentius. Primò illud quàm pie, quàm fideliter, quàm cuncte de Deo cognitione habet, statim ad eum diligendum tranfert, non sola cognitione pascit intellectum, sed affectum simul, ac præcipue movet atque inflammat, quia studio: & didicerat ab Apostolo, *Et si novierim mysteria omnia & omnem scientiam, charitatem autem non habuerim, nihil sum, nihil mihi prodest.* *I. Cor. 13.*

Secundò, cum tantò verius diligatur Deus, quantiò verius cognoscitur, vide quàm præverriorem cognoscendi Dei modum utriusque, nempe negativum, quo quidquid bonorum est optimum, ita de Deo negatur, ut simul intelligatur illi aliquid inesse melius; unde ex veteri esse illa que haberi poterit, divinarum perfectionum intelligentia, conformis generatur dilectio, quæ hoc ipso magis perfecta censenda est, quò magis veritas. Congaudet quippe charitas veritati. *Ibid.*

Tertiò divinam dilectionem cum in primis ita puram & defæccatam esse oporteat, ut non solum unus ametur Deus, sed unum in Deo diligatur, quod Deus est; quo id tandem modo intelligi & perficere tur ius poterat, quàm agnoscendo, nihil aliud in Deo esse quàm ipsum Deum? unde autem id agnosco, nisi cum audio, sic de Deo negari omnia, ut cum tamen in illo sunt omnia, non sint aliud quàm ipse Deus? Sic enim audiens Deum esse lucem & non esse, quid clarius, sed quid nobiliter, ita inardescit ad amandum Deum ex amore lucis, ut non sit alius amor lucis & amor Dei; sed in luce Deum, & in Deo lucem, quæ Deus est, unicè diligam. *Non sunt Is. 47.* prima quibus calefiant, ait Propheta, nec focus ut sedeant ad eum. Quasi diceretur, In solo Deo verus ignescit amor, & verè cor inardescit.

Nam quod quartò præsertim advertendum, non est tantum in componenda puritas divinæ dilectionis, ut nihil in Deo præter Deum diligamus, sed ut eorum etiam, quæ sunt in nobis & circa eos præter ipsum Deum, qui rebus in omnibus est spectandus & amandus, nihil prorsus velimus diligere, quod est profectò longè difficilius, & tantò magis propterea laborandum, ut à creaturis ad Creatorem penitus animum abstrahamus, atque illius soli simus voluntate, cuius nos esse totos intellectu agnoscimus. At quo tandem modo id agnosci datur luculentius, quàm quo S. Augustinus creaturas interrogat, an sint Deus.

Deus suus, respondent que negativè omnes, non sumus Deus tuus? Quod perinde est ac si dicerent; non sumus principium tuum, non sumus finis tuus, non sumus bonum tuum, Quod in nobis quaeris, quare illud supra nos, ne si nos simul ames, minus purè Deum ames. O vox amabilis!

Quintò denique, quod praxim dilectionis apprimè facit; sicut illa est admodum facilis ad Deum cognoscendum via, cum id solum negatur esse, quod revera non est: sic placet ad eum diligendum, nihil accommodatius, quam ut creaturis negetur affectus qui negari debet, Interroga te ipsum quid ames? si respondere possis, non terram, non aërem, non aurum, non honorem non quidquid creatum est, tunc profectò Deum faciliùs diliges, nam sine amore non potes vivere, unde si creaturis amorem negaveris, tunc quem ames, solus Creator supererit, dicetque cum Davide, *Quid mihi est in caelo & à te quid volui super terram? Deus cordis mei & pars mea Deus in aeternum.*

2f.72.

Quòd si te à creaturis amandis illectum sentis, dic illis, dic audacter, non estis Deus meus, non estis bonum meum, non estis mea requies, non hoc estis quod quaero, cum quaero diligere, Quid proclivius? quid expeditius? si quid diceretur positivè faciendum, excusare forsitan posses sed cum in negatione totum sit positum, quid excusabis? Neque verò putes hac praxi solum evitari malum & nullum agi bonum: nam sic, ut dictum est, Creaturis negando affectum, amoris

ille actus est quem appetitativum dicunt, & qui tanti est pretij, ut valore & merito ceteris etiam præponderare dicatur actibus. Hoc est uno verbo rectè amare, hoc est quod se serò fecisse deplorabat S. Augustinus, hoc est, quod se tandem singulari Dei dono affectum prædicabat; Serò se amari pul. *britudo tam antiqua & tam nova, serò te amavi: Ecce insus eras, & ego fors te quaerebam, & in ista formosa qua fecisti, deformi irrueram. Mecum eras & tecum non eram. Ea me sequebantur longè à te, quasi in te non essent, non essent. Vocasti & clamasti & rupisti surditatem meam. Coruscasti, splendisti, & fugasti cecitatem meam. Fragrasti & duxi spiritum & anhelasti sibi. Gustavi & esurio & sitio. Tetigisti me & exarsisti in pacem tuam, Quasi diceret, utrumque simul, ex divino munere accidit, ut cum negarem sensibus quod ex cupiditate appetere, Deus omnino sensu suavior sese tum mihi sic communicaret, ut qui hanc velit participare suavitatem, id præsertim contendat ut neget suis sensibus, quod hic cupidius appetunt. Quod & paulò prius non minùs gratè dixerat, Quàm suave mihi subito factum est carere suavitatibus nugarum, & quas amittere metui fuerat, jam dimittere gaudium erat. Ejicisti enim eas à me, veritas & summa suavitatis: esiebas & intrabas pro tua omni voluptate dulcor, sed non carni & sanguini omni luce clarior, sed & omni secreto interior: omni honore sublimior, sed non sublimibus in se.*
Vide in 1. parte, Feria 3. Hebd. 3. in Adventu & die 2. Januarij.

1.10.c.27.

1.9.c.3.

E O D E M D I E.

AD HÆC, AVT SIMILIA SCRIPTURÆ VERBA.

Exaltate illum quantum potestis. Ecclesi 43.

Huius rei gratia flecto genua ad Patrem D. N. Iesu Christi, ut possitis comprehendere cum omnibus Sanctis quæ sit latitudo, & longitudo, & sublimitas, & profundum. Ephes. 3.

VERITAS PRACTICA.

Non minùs peccat qui non satis, quàm qui nimis Deum scire vellet.

RATIO EST, quia qui nimis Deum scire vellet, idcirco peccare diceretur, quia statutum sciendi Hærensus Pars tertia,

modum sive regulam non servaret.

Sed qui non satis Deum scire vellet, non servaret etiam statutam sciendi regulam.

Ergo non minùs peccat qui non satis, quàm qui nimis Deum scire vellet. Quod quam sit commune multum & damnosum, patebit ex discurssu.

B

I. Purc.